

- Με τον Στέφανο Βούρο και την Ιλεάνα Βασδέκη
- With Stefanos Vouros and Ileana Vasdeki
- **Απομαγνητοφώνηση: Σελίδα 1 με 4 / Transcript: Page 4 till the end**

Απομαγνητοφώνηση

Ανδρική φωνή: Είναι τα Podcasts του hoponinclusion.com

Γυναικεία φωνή: Γεια σας, είμαι η Ιλεάνα Βασδέκη, Διευθύντρια Επικοινωνίας του Σ.Κ.Ε.Π.. Σήμερα φιλοξενώ τον φίλο και συνεργάτη Στέφανο Βούρο. Ο Στέφανος είναι senior κειμενογράφος σε διαφημιστική εταιρεία και εξωτερικός συνεργάτης του Σ.Κ.Ε.Π. ως motivational speaker στο πλαίσιο του Εκπαιδευτικού Προγράμματος Εξοικείωσης με την Αναπηρία «Μαθαίνω να βλέπω τον άνθρωπο» σε σχολεία γενικής εκπαίδευσης. Ο Στέφανος γεννήθηκε χωρίς δάχτυλα στα χέρια και στα πόδια.

Ανδρική φωνή: Αναπηρία; Μην κολλάς στα στερεότυπα.

Ιλεάνα Βασδέκη: Στέφανε μου, καλημέρα σε ευχαριστώ πάρα πολύ που είσαι κοντά μας σήμερα.

Στέφανος Βούρος: Καλημέρα, ευχαριστώ πολύ για την πρόσκληση.

- Ν' αρχίσουμε απ' την αρχή;

- Βεβαίως.

- Γεννήθηκες χωρίς δάχτυλα στα χέρια και στα πόδια. Η πρώτη ερώτηση που μου έρχεται στο μυαλό ως μαμά είναι πώς αντέδρασαν οι γονείς σου, πώς σε μεγάλωσαν;

- Αρχικά να πω ότι οι γονείς μου το γνώριζαν αυτό, το είχαν δει προφανώς στους υπερήχους και σε όλες τις εξετάσεις που είχαν κάνει. Εεε... τους είχαν διαβεβαιώσει ωστόσο οι γιατροί ότι δεν θα έχω κάποιο άλλο πρόβλημα παθολογικό και ότι θα μπορέσω να περπατήσω και κανονικά, παρόλο που δεν έχω δάχτυλα στα χέρια, στα...στα πόδια. Εεε... όπως και να έχει βέβαια δεν είναι και το πιο όμορφο πράγμα να ακούσεις ότι το παιδί σου θα γεννηθεί με ένα, με ένα πρόβλημα, πόσο μάλλον 4 προβλήματα. Εεε... οπότε, ήταν ένα σοκ, ήταν ένα σοκ. Αλλά για καλό δικό μου αποφάσισαν να με κρατήσουν αρχικά, και να με μεγαλώσουν ως ένα φυσιολογικό παιδί, να μου δώσουν όλη την προσοχή και την αγάπη που μπορεί να θελήσει και να ζητήσει ένα παιδί και να είμαι εδώ που είμαι αυτή τη στιγμή, να είμαι ένας ενεργός πολίτης να μην είμαι... να μην χρειάζομαι βοήθεια από τους υπόλοιπους και να μπορώ να λειτουργώ μόνος μου. Εεε... θεωρώ σε πολύ φυσιολογικά επίπεδα και ψυχολογικά κυρίως. Δεν είναι ότι ήτανε ούτε υπερπροστατευτικοί, ώστε να, ξέρεις, χρειάζομαι βοήθεια ακόμα μέχρι και σήμερα που είμαι 35, ούτε με είχανε παραπεταμένο. Ήτανε, ήτανε μια πολύ φυσιολογική παιδική ηλικία, έζησα πολύ φυσιολογική παιδική ηλικία, με μεγάλωσαν με πολύ σωστές αρχές, θεωρώ.

- Αυτό φαίνεται, είναι ξεκάθαρο σε όλους εμάς που σε γνωρίζουμε.

- (γέλιο)

- Πες μου λίγο, όταν ήσουν μικρός έκανες εύκολα φίλους; στο σχολείο πώς σε αντιμετώπιζαν;

- Ναι, δεν ξέρω αντί να μου βγει, ξέρεις, αντί να μου βγει το να ντραπώ για τον εαυτό μου επειδή δεν, δεν ντραπήκαν ποτέ οι δικοί μου για μένα, οπότε αυτό έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο. Εεε... με έκανε και εμένα να μη ντραπώ και μου 'χε βγει τελείως αντίστροφο. Δηλαδή κάποιος, ξέρεις, κάποιο άλλο παιδί που θα 'κρυβε τα χέρια του θα τα 'βαζε στις τσέπες, δεν θα μιλάγε σε πολύ κόσμο, θα προσπαθούσε να μείνει λίγο, ξέρεις, στην άκρη στο περιθώριο, εμένα μου βγήκε τελείως αντίθετο και είχα γίνει...από πολύ μικρός ήμουν πολύ κοινωνικός, οπότε πήγαινα και μιλούσα συνέχεια σε κόσμο, αγνώστους, παιδιά από το σχολείο και αυτά και έκανα πολύ εύκολα φίλους. Ο κύκλος μου δηλαδή ήτανε αρκετά μεγάλος στο σχολείο.

- Φαντάζομαι ότι έτσι που σε μεγάλωσαν δεν επέτρεπες και στους άλλους να σε κοροϊδεύουν και να σου κάνουν bullying.

- Σωστά, σωστά; Ναι, είναι μια από τις ερωτήσεις που έχω δεχθεί πολύ, ξέρεις το αν έχω δεχτεί bullying και η απάντηση είναι όχι, γιατί είναι αυτό που είπες ότι δεν επέτρεψα με τη συμπεριφορά μου και την στάση μου στον άλλον να με κοροϊδέψει και η αλήθεια είναι ότι δεν μπορεί να με κοροϊδέψει, εννοώ είναι κάτι το ότι δεν έχω δάχτυλα για μένα είναι μια κανονικότητα. Δεν είναι ότι ξυπνάω κάθε μέρα και λέω «Ωχ, και σήμερα δεν έχω δάχτυλα» . Εεε... είναι κανονικό, οπότε το να μου πει κάποιος: «Αχαχα δεν έχεις δέκα δάχτυλα» είναι σαν να λες οκ κουλ και; Τι άλλο;

- Πώς...Πώς θα αισθανόσουν άμα ξύπναγες και είχες 10 δάχτυλα;

- Εεε... ανάπηρος. (γέλιο) Θα...Σκέψου ότι έχω μάθει να κάνω τα πράγματα με δικό μου τρόπο. Είναι, είναι ελάχιστα τα πράγματα που δεν μπορώ να κάνω. Είναι μετρημένα στα δάχτυλα του

ενός χεριού, μου (γέλιο). Οπότε έχω μάθει να κάνω τα πάντα, είμαι αυτόνομος, ζω μόνος μου χρόνια, το να ξυπνήσω και να πρέπει.... και να έχω 10 δάχτυλα και να πρέπει να μάθω να τα χρησιμοποιώ ξανά, εντάξει, προφανώς εν καιρώ θα είναι μια κανονικότητα ξανά, αλλά στην αρχή τουλάχιστον θα πρέπει να μάθω να πληκτρολογώ στο κινητό, στον υπολογιστή, να δένω κορδόνια, να οδηγώ αλλιώς με ταχύτητες. Δεν ξέρω τι. Θα 'ναι, ξέρεις, όλα καινούργια πάλι, οπότε από τη στιγμή που δεν μου δημιουργεί κάποιο πρακτικό πρόβλημα το.... η κατάσταση μου, η τωρινή, ξέρεις, δεν έχω και λόγο κάποια στιγμή να αλλάξω, να το αλλάξω αυτό.

- Ναι, εγώ θέλω να σου πω, ότι η πρώτη ανάμνηση από σένα ήταν πριν από 10 χρόνια.

- Πέρασαν 10 χρόνια ε;

- Ναι, πέρασαν 10 χρόνια.

- Ωραία.

- Είχα έρθει στο μουσείο Βορρέ ετοιμάζαμε τα «Αποτυπώματα» και είχα μόλις γεννήσει τον Στέφανο και σε γνώρισα εκεί, ο Στέφανος ήταν πολύ μωρό.

- Ωραίο όνομα όμως.

- Τριών-τεσσάρων μηνών. Ναι, ναι πολύ! Και όταν τον είδες μου λες : «Να τον κρατήσω λίγο;» και η πρώτη μου σκέψη ήταν και άμα στον δώσω και σου πέσει;

- (Γέλιο)

- Αλλά η αλήθεια είναι ότι έχεις τέτοια αυτοπεποίθηση στον τρόπο που με ρώτησες που στον έδωσα γιατί μου προκάλεσες μια ασφάλεια, ότι, όχι προφανώς ξέρει πώς να κρατήσει ένα μωρό, αφού μου το ζητάει. Αυτή η σιγουριά, αυτή η αυτοπεποίθηση σου από που πηγάζει, την είχες από μικρός;

- Κοίτα, αρχικά τοτην αυτοπεποίθηση του να κρατήσω μωρό την είχα γιατί έχω μεγαλώσει τον αδερφό μου, έχουμε 12 χρόνια διαφορά, οπότε βοηθούσα και εγώ στο... στην... στο μεγάλωμα, τον κρατούσα, τον άλλαζα, ξέρεις, έπαιζα μαζί του οπότε ήξερα πώς να κρατήσω ένα μωρό και ξέρω ότι δεν θα μου πέσει ένα μωρό. Αλλά η αυτοπεποίθηση είναι αυτό, ξέρεις, όπως, που σου 'πα και πριν, από τους γονείς που προήλθε όλο αυτό που μου την είχαν δημιουργήσει, και ξέρω ότι μπορώ να κάνω πράγματα και ξέρω ότι μπορώ να καταφέρω κάποια πράγματα αυτά που δεν μπορώ να τα κάνω, ξέρω ποια είναι και ξέρεις, δεν θα προσπαθήσω να τα κάνω γιατί ξέρω ότι δε θα πετύχει. Εεε... αλλά ήτανε... νιώθω πολύ σίγουρος ρε παιδί μου για τα πράγματα που μπορώ να κάνω.

- Ναι, φαίνεται, τι... αυτό, τι είναι αυτά που δεν μπορείς να κάνεις;

- Τι δεν μπορώ να κάνω, επειδή τα χέρια μου τα χρησιμοποιώ, ότι αντικείμενο είναι να πιάσω το χρησιμοποιώ συνήθως με τα 2 χέρια, κάπως έτσι πιάνω και το πιρούνι με τα 2 χέρια, οπότε ξέρεις, δεν έχω τρίτο χέρι να πιάσω το μαχαίρι, οπότε να χρησιμοποιήσω μαχαιροπίρουνο που πες ότι είναι κάτι το οποίο είναι μια καθημερινή, έτσι, δουλειά, δεν μπορώ να το κάνω, δεν

χρησιμοποιώ μαχαιροπίρουνο, οπότε αν έχω να κόψω κάτι σκληρό π.χ. μια μπριζόλα θα ζητήσω κάποιος να μου την κόψει. Αυτό, ή αν είμαι στο σπίτι, δεν έχω πρόβλημα να την κόψω, την τσιμπάω με το πιρούνι, ξέρεις, και την τρώω και την κόβω τα δόντια. Εεε...Αυτό, αυτό είναι ένα, ένα από τα πράγματα που δεν μπορώ να κάνω, τώρα.... τι άλλο δεν μπορώ να κάνω; Δεν το 'χω σκεφτεί αυτή τη στιγμή, δεν μου έρχεται κάτι άλλο...Α! να οδηγήσω μηχανή, ας πούμε.

- Α Ναι, γιατί έχει τα φρένα....

- Γιατί τα φρένα είναι μπροστά, ναι. Ποδήλατο ωστόσο έκανα κανονικά μικρός γιατί είχα βάλει τα φρένα στο πετάλι...

- Ααα και έκανες ανάποδα.

-...και με το που έκανα πίσω...Ναι, ανάποδο πετάλι.... πατούσα φρένο, οπότε έκανα κανονικά, το τιμόνι δηλαδή το χειρίζομαι κανονικά. Φαντάζομαι δηλαδή αν υπήρχε και μια μόντα να κάνω σε μηχανή μοτοσυκλέτα θα μπορούσα να οδηγήσω και μοτοσυκλέτα. Εεε...αυτό.

- Ωραία, άρα όντως στο δάχτυλο του ενός χεριού σου. (Γέλια). Πρέπει να σας πω ότι ο Στέφανος έχει εκτός των άλλων και μια υπέροχη φωνή, όπως ακούτε όλη αυτή την ώρα και είναι πάρα πολύ μεγάλη μας χαρά που δέχτηκε να είναι η φωνή των podcasts του hop on inclusion, οπότε ακόμα και αν τώρα τελειώνει η κουβέντα μας μην ανησυχείτε γιατί θα τον ακούτε συχνά μαζί μας. Στέφανε μου, σε ευχαριστώ πάρα πολύ.

- Σε ευχαριστώ και εγώ, ήτανε πολύ ωραία.

- Ελπίζω να τα πούμε ξανά σύντομα.

- Μακάρι, μακάρι, είμαι σίγουρος ότι θα τα πούμε.

Ανδρική φωνή: Αναπηρία; Δες το αλλιώς γιατί ένα ανοιχτό μυαλό χωράει τον κόσμο όλο.

Για να μη χάσετε κανένα επεισόδιο από τα podcast του Hop On Inclusion, ακολουθήστε μας στο Spotify, Google Podcast, Apple Podcast, Podbean, και φυσικά στο hoponinclusion.com.

Transcript

Male Voice: These are the hoponinclusion.com Podcasts

Female voice: Hello, my name is Ileana Vasdeki, Communications Director of SKEP. Today I'm hosting my friend and partner Stefanos Vouros. Stefanos is a senior copywriter in an advertising company and external partner of SKEP as a motivational speaker in the Disability Awareness Educational Program «Focus on the person» in general education schools. Stefanos was born without fingers and toes.

Male voice: Disability? Don't stick to stereotypes.

Ileana Vasdeki: Stefanos, good morning, thank you very much for being here with us today.

Stefanos Vouros: Good morning, thank you very much for the invitation.

- Shall we start from the beginning?

- Of course.

- You were born without fingers and toes. The first question that comes to my mind as a mom is how did your parents react? How did they raise you?

- First, let me say that my parents knew this, they had obviously seen it in the ultrasounds and all the other tests that were carried out. However, the doctors assured them that I would not have any other pathological problems and that I would be able to walk normally, even though I have no fingers and toes. Be that as it may, it was a shock to my parents. But for my own good they decided to keep me and raise me as a normal child, giving me all the attention and love a child could want and ask for and be where I am right now, an active citizen, not needing help from others and being able to function alone. I had a very normal childhood, I was raised with very correct values, I believe.

- This is evident, it is clear to all of us who know you.

- (laugh)

- Tell me when you were young did you make friends easily? How were you treated at school?

- Well, the fact that my parents were never ashamed of me helped me to never be ashamed of myself either! That's why at school, from the beginning, I made friends easily. Any other kid would hide his hands, put them in his pockets, wouldn't talk to a lot of people, would try to stay a little on the sidelines, but it was the complete opposite for me and I was very social from a very young age. I went and talked to people all the time, strangers, children and made friends very easily. In other words, my circle was quite large at school.

- I imagine because of the way you were raised, you didn't allow others to make fun of you and bully you.

- Right, right! Yes, it is one of the questions that I receive a lot, if I got bullied and the answer is no, I haven't been bullied because I didn't allow others to make fun of me through my behavior and my attitude. The truth is that someone can't make fun of me, I mean it's something not having fingers, but for me it is normal. It's not like I wake up every day and say "Oh, and today I have no fingers". Eh... it's normal, so someone saying to me: "Ahaha you don't have ten fingers"? So, I say cool too? What else is new?

- How... How would you feel if you woke up and had 10 fingers?

- Uh... disabled. (laughter) I'll... I think I've learned to do things my own way. There are very few things I can't do. They are measured on the fingers of one hand (laughter). So, I've learned to do everything, I'm autonomous, I've lived alone for years, so waking up and having 10 fingers would mean having to learn to use my hands again, ok, obviously in time it would be normal for me

again, but in the beginning, I would have to learn to type on the cell phone, on the computer, to tie shoelaces, to drive in another way. I do not know what it would be like, you know, everything would be so new. As long as it wouldn't pose any practical problem for me to.... my situation, the current one, you know, I have no reason to change the situation.

- Yes, I want to share with you my first memory of you which was 10 years ago.

- It's been 10 years, huh?

- Yes, it's been 10 years.

- Fine.

- I had come to the Vorres museum, we were preparing «Fingerprints» and I had just given birth to Stefanos my son, and I met you there, Stefanos was just a baby.

- Nice name...

- Three-four months old. Yes, yes very young! And when you saw him, you said to me "Can I hold him for a while?" and my first thought was, what if I give him to you and you drop him?

- (Laugh)

- But the truth is you had such confidence in the way you asked me that I gave him to you because you made me feel secure, I thought, obviously he knows how to hold a baby since he's asking me. So, Stefanos, where does this confidence, this self-confidence come from, did you have it from a young age?

- Look, initially I had the confidence to hold a baby because I've been raising my brother, we're 12 years apart, so I was also helping in... in... bringing him up, holding him, changing him, you know, playing with him, so I knew how to hold a baby and I know I won't drop a baby. But confidence comes from, you know like I told you before, from my parents and I know that I can do things and I know that there some things that I can't I do. I know what they are, and I won't try to do them because I know it won't work. Uh...But I feel very confident about the things I can do.

- Yes, it seems so, what are the things you can't do?

- Now, what I can't do... because I use my hands, whatever object I have to grasp, I usually grasp it with both hands. Let's say I hold a fork with 2 hands, so I don't have a third hand to hold a knife. Therefore, I can't use cutlery. If I have to cut something hard e.g. a steak, I'll have someone cut it for me. If I'm home however, I have no problem cutting the steak, poking it, cutting it with my teeth and eating it. I guess that's one thing I can't do... now.... what else can't I do? Ah ride a motorcycle!

- Ahh... yes, because it has brakes ...

- Because the brakes are in the front, yes. But nevertheless, I can ride a bicycle normally because I had the brakes put on the pedal...

- Oh, and you did it backwards.

-.... Yes, reverse pedal.... I press the brake, and I operate the steering wheel normally. I mean, imagine if there was a way to make a motorcycle into a machine, I could also ride a motorcycle.

- Okay, so there are very few things you can't do! (Laughs). I have to also tell all of our listeners that Stefanos has, among other things, a wonderful voice, as you can tell by listening to him all this time and we are very happy that he has accepted to be the voice of the hop on inclusion podcasts! So, although our conversation is now ending, don't worry because you will be hearing him very often! Dear Stefanos, thank you very much.

- Thank you too, it was very nice.

- I hope to see you again soon.

- I hope so! I am sure we'll be seeing each other.

- Male voice: Disability? Stop stereotyping because an open mind can fit in the whole world!

To never miss an episode of the Hop On Inclusion podcasts, follow us on Spotify, Google Podcasts, Apple Podcasts, Podbean, and of course hoponinclusion.com.